

gjøre, hvis vi ikke antage dette Forslag, enhver hvilken som helst Indflydelse paa Pensionens Størrelse, ville vi tillige berøve den en stor Deel af det lille Herredømme, som den udøver over denne Embedsklasse, som i en Række af Aar, saalænge Forholdene vare anderledes, med god Grund maatte betragte sig som i en vis Maade Statens Repræsentanter og som Borgernes Forsvarer ligeoverfor Regjeringen. Det er den forandrede Stilling i Embedernes Forhold, som gjør, at denne Slutning vil have en lang større Betydning end man i Almindelighed skulde troe. Nu vil jeg ikke nægte, at jeg troer, at hvad enten den sættes i denne Lov eller ikke, saa staaer den der alligevel, men naar den staaer der, saa faaer alligevel Loven derved en ganske anden Character; thi saa blive alle disse Ansættelser, vi her gjøre, at betragte som de mindste Begrændsninger, som de laveste Pensioner, og naar dette er Tilfældet, saa er ogsaa Faren med at sætte dem noget lavere langt ringere end man giver den ud for. Faren er da ikke saa stor, om man forandrer de 3000 Rbd. til 2500 Rbd., thi det ligger stadigen i Regjeringens Magt for enhver af de Paagjældende at komme frem med et Forslag om et Tillæg i Pensionen, hvis man skulde synes, at det var gavnligt for Staten og skyldtes den Paagjældende.

Finansministeren: Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler til Maalestok for, hvorvidt Regjeringen fra sin Side har viist Lempelighed og Føielighed med Hensyn til den attraaede Forandring, ikke alene har valgt den foreliggende Sag, men endnu idetmindste een anden. Der kan vistnok være meget forskellige Meninger om, hvorvidt Regjeringen har været heldig i at træffe det Rette med Hensyn til den Modstand, den har viist mod visse For-

slag, og med Hensyn til den Føielighed, den har viist mod andre; det vil vistnok være meget vanskeligt at opstille, hvorledes det Regneskytke vilde stille sig til Syvende og Sidst, om den nærværende Regjering, som er den første constitutionelle ligeoverfor den første constitutionelle Rigsdag, paa sin Side har viist for megen eller forliden Lempelighed og Føielighed. Jeg frygter imidlertid ikke den Dom, som i den Henseende vil blive fældet, og jeg tillader mig derfor fremdeles at henvise til, hvad man i den Henseende har mødt fra Regjeringens Side. Forsaa vidt den ærede Rigsdagsmand har berørt et specielt Forhold, som isærdeleshed vedkommende denne Sag, nemlig Gagerementet, og har doleret over, at det ikke var blevet foreslågt, og at man der ikke havde viist den Hast, som man derimod synes at have viist med Hensyn til Pensionstloven, saa skal jeg tillade mig at erindre den ærede Rigsdagsmand om, at om Pensionstloven var Regjeringen nødsaget til at fremkomme med Lovforslag første Gang Rigsdagen samledes, fordi det vistnok var en almindelig Forventning, at man ikke længere end høist nødvendigt vilde lade det blive ved de blotte Vedtægter, som ifølge Grundloven midlertidigen vare ophøjede til Lov, med Hensyn til de Forhold, om hvilke der manglede en positiv Lov. Jeg troer, at Regjeringen har kun gjort sin simple Pligt ved at foreslåge nærværende Udskift. Jeg troer fremdeles, at det maa siges, at Regjeringen har under de mange Forhandlinger, som denne Sag har været underkastet, viist, at den ikke eenfaldigen fastholdt sin Opfattelse af Sagen; jeg troer ikke, at man med Grund skal kunne sige, at Regjeringen har ved sin faste Vedholden ved visse forudsattede Meninger bidraget til, at det Udskift, som nu her foreligger, ikke bliver til Lov.